

Predikan fastlagssöndagen 2018-02-11 Västerorts kyrkan.

Kärlekens väg

Evangeliet enligt Lukas kapitel 18, vers 31 - 43

Han samlade de tolv omkring sig och sade till dem: "Vi går nu upp till Jerusalem, och allt som profeterna har skrivit om Människosonen skall gå i uppfyllelse. Han skall utlämnas åt bedningarna, de skall häna och skymfa honom och spotta på honom, och de skall pryglä honom och döda honom, och på den tredje dagen skall han uppstå." Av detta begrep lärjungarna ingenting. Vad han menade var fördolt för dem, och de kunde inte förstå vad han sade.

När Jesus närmade sig Jeriko satt där en blind vid vägkanten och tiggde. Han hörde en folkhop komma på vägen och frågade vad som stod på. Man talade om för honom att Jesus från Nasaret gick förbi, och då ropade han: "Jesus, Davids son, förbarma dig över mig." De som gick främst sade åt honom att vara tyst, men han ropade ännu högre: "Davids son, förbarma dig över mig." Jesus stannade och sade till dem att leda fram honom, och då mannen kom närmare frågade Jesus: "Vad vill du att jag skall göra för dig?" Han svarade: "Herre, gör så att jag kan se igen." Jesus sade: "Du kan se igen. Din tro har hjälpt dig." Genast kunde han se, och han följde med Jesus och prisade Gud. Och allt folket som såg det sjöng Guds lov.

Det är nu det börjar, det är nu vandringen börjar... eller den pågår ju hela tiden och har gjort så i många, många, år. I alla år.

Men det är nu den börjar om, det är nu vi påminns om den och bereder oss för att ge oss iväg, igen!

Kyrkoåret bjuder in oss.

Bibelns berättelser bjuder in oss.

Naturens växlingar bjuder in oss.

Livet så som det ter sig med sina upp- och nedgångar bjuder in oss.

Vandringen tar 47 dagar, om vi börjar idag.

Egentligen börjar den på onsdag men från och med idag är det 47 dagar fram till Långfredagen, dagen då den här vandringen tar slut, vandringen längs Kärlekens väg.

En oerhört nyttig vandring, en vandring som ger perspektiv, en vandring som leder till eftertanke och handling, som prövar våra liv, en vandring som utrustar oss för alla andra dagar på året, utrustar oss för alla andra vandringar, kortare eller längre. Vandringen längs Kärlekens väg gör något med oss och visst den pågår hela tiden på olika sätt men nu är det en sammanhållen tid att sätta livet i perspektiv, nu är det tid för eftertanke och nu är det tid för återhållsamhet.

Idag börjar vi ta oss in i fastan. Idag är det Fastlagssöndagen som också kallas Köttssöndagen, en av tre fastlagsdagar innan själva fastan börjar. I morgon är det Blå måndan, även kallad fläsk- eller korvmåndan. På tisdag gör vi ett sista stopp för att ladda ännu lite mer för då är det Fettisdagen. Egentligen den enda dagen på året då det är helt korrekt att äta Semlor men, men, vem vill vara helt korrekt.

Fettisdagen är den tredje och sista dagen av fastlagen och sedan på onsdag blir det askonsdag, den första dagen i fastan då vi tecknar ett kors i pannan som en påminnelse om allt lidande och all död. Eller det kanske vi inte gör, men det är det som askonsdagen handlar om, att ge uttryck för svärtan och smärtan.

Fastan är en tid av återhållsamhet, eftertänksamhet och perspektiv.

Vad gör jag med mitt liv, hur tycker, tänker och tror jag egentligen, hur förhåller sig mitt liv, mina val, till andra, nära och långt borta?

Viktiga ord att ha med som färdkost längs Kärlekens väg.

Kärlekens väg är en möjlighet att följa med i berättelserna om Jesus: Från Galileen i norra Palestina och hela vägen upp till Jerusalem. Vi säger **upp** för staden ligger på ett berg. Där i Jerusalem avslutas kärlekens väg så småningom på en kulle *strax utanför staden*, en avrättningsplats.

Det är målet för kärlekens väg, inte döden i sig... Men alla dessa möjliga, omöjliga och ibland ofrånkomliga konsekvenser av vad kärlek är och gör med oss.

Är det möjligt att älska så till den grad att inte ens döden står i vägen för kärleken?

Berättelserna om Jesus berättar det. Men du och jag, är det möjligt för oss att tänka så?

Jag hör nu och då och lite för ofta att vi som kallar oss kristna ska bli som Jesus, att det är själva målet. Jag hör det inte bara från det språkligt sätt frommaste och mest evangelikala hållet utan från väletablerade teologer i vårt samfund. Och jag tänker varje gång: Varför då? Varför ska vi bli som Jesus?

Varje gång jag hör det tänker jag; Menas det att vi ska dö för vår tro, är det målet? Det tror inte jag. Det skulle kunna bli så, det har blivit så genom tiderna, det blir så här och var i världen idag, men att det skulle vara målet med att vara kristen tror jag inte på. När kyrkfolk säger att vi ska bli som Jesus så tänker jag; Nej, vi ska bli oss själva, de vi är tänkta att vara, de vi kan vara när vi lever upp till de förutsättningar vi har fått. Det räcker väl med en Jesus. Det är ju själva vitsen med fastans berättelser som slutar med döden som en konsekvens av kärlek. Jesus dör en gång för alla och det kommer, så vitt jag tror, gälla för alla en gång. Det blir märkligt om vi ska sträva efter att vara små-Jesusar allihop. Det är bättre att vi försöker förstå och finna tilltro till den Jesus som evangelierna berättar om och lära oss något av detta för att bli oss

själva så långt det bara går. Själva vitsen med att sätta sin lit till Gud förklarad i Jesus Kristus är väl att Jesus är Jesus, du är du och jag är jag.

Det är därför vi behöver gå på denna vandring 47 dagar detta år, för att påminna oss om vad våra liv och vad kärlek verkligen handlar om.

Under årets 365 dagar får vi så många berättelser om kärlek; i sånger, filmer, böcker, dikter. Allt detta som **skriver om** kärleken så att dess botten, dess ursprung, dess konsekvenser byts ut mot skira bilder, bildskönhet, lycka i all oändlighet. Så det är ju självklart att vi behöver minst 47 dagar som bryter denna utarmning av kärleken.

Vi behöver fastan, vad vi än väljer att göra av den, vi behöver fastan för att få fatt i kärleken, den djupa, den allomfattande, den utgivande. Den som Paulus talar om i dagens episteltext där han beskriver allt vi kan och gör som mer eller mindre värdelöst om vi inte har och drivs av kärlek:

Om jag talar både människors och änglars språk, men saknar kärlek, är jag bara ekande brons, en skrällande cymbal. Och om jag har profetisk gåva och känner alla hemligheterna och har hela kunskapen, och om jag har all tro så att jag kan flytta berg, men saknar kärlek, är jag ingenting. Och om jag delar ut allt jag äger och om jag låter bränna mig på bål, men saknar kärlek, har jag ingenting vunnit... Men nu består tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken.

Att då och då hitta detta allvar i kristen tro är viktigt om inte annat så för att kontrastera den alltför ytliga och salvelsefulla beskrivningen som ofta förekommer.

Jag minns när jag och en kollega en gång skulle ha en ungdomssamling i Uppsala Missionskyrka. Vi skulle prata om församlingen och vi skulle prata om tro.

Ett 15-tal ungdomar i åldrarna 17-23 år var samlade och vi började med att ställa frågan ganska öppet: Varför är ni med i kyrkan? Det kom flera svar och ett av svaren sammanfattade en hållning som var giltig för många då en av killarna sa: *Jag är med i kyrkan för att ha ball och kul med kompisar och så.*

Vi försökte fördjupa samtalet och tänkandet med ett bibelstudium om församlingen och Gud. Vi kom in på beskrivningarna av Kärlekens väg som ledde fram till döden, till döden på ett kors. Vi pratade om den treenige Guden och hur Gud blivit tydligare i berättelserna om Jesus. Vi ställde oss frågan igen om vilken roll detta spelade i vårt val att vara med i kyrkan. Samma kille svarade då, lika frejdigt *Jag är med i kyrkan för att ha ball och kul med Jesus och så.*

Då gav vi upp och gick och fikade, vill jag minnas.

Det är inte det enklaste att nå fram, vare sig till en människas inre eller till trons innersta väsen. Och den svårigheten delar vi, du och jag och killen i Uppsala, med Jesu lärjungar. I dagens text kan vi läsa att efter det att Jesus beskrivit det som är själva kärnan i Kristen tro; lidande, död och uppståndelse, Kärlekens väg som om 47 dagar slutar i berättelsen om den totalt utgivande kärleken. Efter denna berättelse från Jesus står det; *Av detta begrep lärjungarna ingenting. Vad han menade var fördolt för dem, och de kunde inte förstå vad han sade.*

Så kan det vara, sådana kan vi vara.

Texten vi läste idag är egentligen två berättelser som inte hör ihop men som på fastlagssöndagen och i början av kärlekens väg ändå satts samman. Efter beskrivningen av lärjungarnas oförmåga att förstå och ta till sig orden får vi en berättelse om ett möte mellan Jesus och en människa som kämpar och lider. Den blinde mannen får i mötet med Jesus sin syn tillbaka. Det som var obegripligt och fördolt blir tydligt och konkret då mötet blir till. I skeendet händer det.

Nu har vi 47 dagar på oss att närma oss detta bråddjup som kärleken är. Vi behöver inte förstå alla orden, vi behöver inte kunna formulera all teologi och alla åsikter.

Men vi kanske, för våra livs skull, för att bli så mycket vi kan av de vi är, för att allt det goda vi bär på med alla våra olikheter ska få djupna, bottna och blomma... så kanske vi behöver ta vara på en tid av återhållsamhet, eftertänksamhet och perspektiv.

Vad gör jag med mitt liv? Hur förhåller sig mitt liv, mina val, mina ord, till andra? Vilken roll spelar andra; nära och långt borta?

Kan återhållsamhet när det gäller mat, sötsaker, alkohol, sociala medier, eller vad det nu är som kan ha för starkt grepp om oss... leda oss till en fördjupad eftertanke som hjälper oss att få perspektiv. Perspektiv som förflyttar fokus från oss själva och vårt eget jag till andra, till något mer och till något större.

Det är detta Kärlekens väg och passionsdramats slutstation vid korset vill lära oss.

Nu har vi tre dagar på oss; Kött-Söndan, Korv-Måndan och Fet-Tisdan, tre dagar då vi kan lägga på oss lite så att vi sedan kan vidga perspektiven under fastan som börjar på onsdag med Askonsdagen. Askonsdagen, en dag då all världens svärta och smärta blir vår. En dag då perspektivet flyttas från oss själva till Mänskligheten och Gud, kärleken, passionen, patoset. Amen

Vi sjunger Psalm 45 som med sina inledande ord sammanfattar väl vad det handlar om, hur det hör ihop *Jesus för världen givit sitt liv, öppnade ögon, Herre mig giv.*